

игли. Лицето ѝ било блѣдно и болезнено. И тя сжщо била облѣчена пѣстро и богато.

— Татко, татко! Купи ми тѣзи цвѣтя! — казала мандаринката.

— Ей! — извикали слугитѣ къмъ Цзо и Чао и заедно съ носилката тичали къмъ дѣцата. — Елате по-скоро тукъ: свѣтлината на нашитѣ очи, нѣжното кокиче, небесната роза, живота на нашитѣ дни желаятъ вашитѣ цвѣтя!

Дѣцата съ страхъ се приближили и подали цвѣтята си на момичето.

— Татко, менъ ми се харесватъ тия дѣца. Искамъ да дойдатъ да играятъ съ мене, казала разглезената Неке.

— Това е невъзможно, моя райска птичко, — отговорилъ мандаринътъ.

— Азъ искамъ, искамъ! — заплакала тя и си закрила лицето съ рѣцѣ.

Мандаринътъ заповѣдалъ на слугата да даде на дѣцата една сребърна монета и носилката бързо се отдалечила.

Цзо и Чао радостно се завърнали въ къщи.

Д. Тончевъ.

(Слѣдва).

